

rande ändamål, eller af konstidkares understöd och uppmuntran, hvartill Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, efter pröfning af omständigheterna, eger meddela tillstånd.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, får Utskottet värdsamt hemställa,

att ifrågavarande motion ej må till någon Riksdagens vidare åtgärd föranleda.

Stockholm den 3 April 1868.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.

N:o 26.

Ank. till Riksd. Kansli d. 3 April 1868, kl. 6 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om rättighet för husbonde att i sparbank insätta en del af tjenstehjons lön.

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion, N:o 210, som blifvit till Lag-Utskottet remitterad, har Herr *O. Nilsson*, i afsigt att befordra sparsamhet hos tjenstefolk och sålunda i någon mån undanrödja en af de orsaker, hvarföre fattigvårdsutgifterna i så eftertänklig grad ökats, föreslagit, att Riksdagen ville för sin del besluta, "att husbonde skall tillerkännas rättighet att af tjenstehjonets lön i någon sparbank för tjenstehjonets räkning insätta årligen tio procent, så vida dess lön uppgår till fyratio R:dr R:mt och derutöfver, utom så kallad stat, kost eller kostpenningar, hvilka medel tjenstehjonet eger lyfta vid förefallande behof, hvarom bevis af kommunalstyrelsen meddelas".

Ett sådant stadgande låter icke förena sig med den likhet inför lagen, som emellan samhällets alla klasser böra ega rum jemväl i fråga om den enskildes rätt att råda öfver sitt gods. Tjenaren har lika väl som husbonde grundadt anspråk på frihet i detta hänseende. Den förres rättighet att få disponera öfver egna medel är lika helig som den sednares. Det lärer väl icke kunna med fog påstås, att böjelsen för lyx och öfverflöd i allmänhet är större hos tjänstefolk, än hos andra; men äfven om detta vore förhållandet, kunde lagstiftaren ingalunda deraf hemta giltig anledning att ställa hela den tjänande klassen under ett sådant förmynderskap, som ifrågavarande förslag åsyftar. För öfrigt må anmärkas, att föreslagna stadgandet sannolikt ofta skulle föranleda förvecklingar emellan husbonde och tjenare, samt att kommunalstyrelserna, åt hvilka motionären velat lemna uppdrag att i hvarje särskildt fall pröfva, huruvida behof vore för handen för ett tjenstehjon att lyfta större eller mindre del af de i sparbanken insatta medlen, svårligen kunde med behörig tillförlitlighet och skyndsamhet verkställa en sådan pröfning, aldra minst i de större städerna, der dylika ärenden säkerligen i otalig mängd skulle förekomma.

På dessa skäl får Utskottet värdsamt hemställa,
att ifrågavarande motion må lemnas utan vidare afseende.

Stockholm den 3 April 1868.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.
